

§ 349, odst. 1, č. 2 tr. z. a nebolo tu zákonitého podkladu pre polozenie výpomocných otázok v smysle § 301 tr. z. a § 93 zák. čl. XII:1894 (§ 11 por. nov.). Zamietnutím obhájcovho návrhu nebol tedy zavinený dôvod zmätku podľa § 29, č. 4 por. nov. Preto bola zmätočná sťažnosť v tejto časti zamietnutá podľa 1 odst. § 36 por. nov.

Najvyšší súd zaoberal sa len tou časťou zmätočnej sťažnosti štátneho zastupiteľstva, v ktorej bol uplatňovaný dôvod zmätku podľa § 385, č. 1 a) tr. p. proti tej časti rozsudku prvého súdu, v ktorej obžalovaní M. M., A. M. a B. D. boli sprostení obžaloby. Tejto zmätočnej sťažnosti neľze z hlavnej časti odopreť oprávnenia.

Podľa kladnej odpovedi na prvé otázky skupiny I., II., III. a IV. porotcovia zistili, že obžalovaní Š. H., M. M., A. M. a B. D. na poli vykopali z hromad repu A. U. a chystali sa ju odniesť v pytl'och. Keď boli pri tom pristihnutí obecným hájnikom O. K., ktorý sa snažil im v tom zabrániť, aby si mohli podržať ukradnutú repu, vrhli sa sami alebo so svojimi spoločníkmi ozbrojení (M. M. sekerou, A. M. a B. D. kolíkami) na O. K. a keď tento bol spoluobžalovaným Š. H. uderený kolíkom do ľavej ruky a následkom toho utrpel zranenie (hojace sa asi za 14 dní), a utiekol, obžalovaní odniesli sami alebo so svojimi spoločníkmi ukradnutú repu. Pokiaľ porotcovia záporne odpovedali na druhé (právne) otázky II., III. a IV. skupiny a tým vyriekli, že títo obžalovaní nespáchali trestného činu, je tento výrok zmätočný v smysle § 385, č. 1 a) tr. p., lebo zo zistených skutočností možno odviesť len ten právny záver, že títo obžalovaní, byvši pristihnutí pri krádeži, použili nebezpečnej vyhrážky tým cieľom, aby si ukradnuté veci podržali. Je tu tedy daná skutková povaha lúpeže podľa §§ 70 a 345 tr. zák. Preto bolo treba vyhovieť zmätočnej sťažnosti štátneho zastupiteľstva z dôvodu zmätku podľa § 385 čís. 1a) tr. p. zrušiť na základe 1. odst. § 33 por. nov. napadnutý rozsudok v sprostujúcej časti a týchto obžalovaných uznať vinnými zo zločinu lúpeže podľa §§ 70 a 345 tr. z. Obžaloba a zmätočná sťažnosť síce žiadala podriaďiť čin týchto obžalovaných aj pod ustanovenie § 349 odst. 1 čís. 2 tr. z. Najvyšší súd však tomuto návrhu nevyhovel, lebo bolo zistené, že ťažké ublíženie na tele spôsobil O. K.-ovi iný obžalovaný (Š. H.) a neboly zistené žiadne skutočnosti, z ktorých by sa dalo uzatvárať, že obžalovaní M. M., A. M. a B. D., keď pokračovali v nebezpečnom vyhrožovaní a v odnesení ukradnutých vecí, vedeli o tomto ťažkom ublížení, ktoré spôsobil iný spolupachateľ lúpeže.

Čís. 5212.

Krádež, již se dopustil vedoucí lihovaru na svém zaměstnavateli, nepadá pod ustanovení § 176 II b), ani § 176 II c) tr. z.

(Rozh. ze dne 4. února 1935, Zm I 768/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmäteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. května 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171, 176 II b) tr. z., zrušil však napadený

rozsudek podle § 290 tr. ř. z moci úřední ve výroku o vině, trestu a nepovolení podmíněného odkladu výkonu trestu, uznal obžalovaného vinným přestupkem krádeže podle §§ 171, 460 tr. z. a vyměřil mu nový trest, uloživ rozhodnutí o povolení podmíněného odkladu výkonu trestu soudu první stolice.

Z d ů v o d ů:

Rozsudek jest stížen zmatkem podle čís. 10 § 281 tr. ř. zmateční stížnosti neuplatněným, k němuž však nejvyšší soud jako soud zrušovací přihlíží podle § 290 tr. ř. z moci úřední, přesvědčiv se při vyřizování zmateční stížnosti, že bylo trestního zákona v neprospěch obžalovaných nesprávně použito. Rozsudek zjišťuje, že se obžalovaný dopustil krádeže na svém zaměstnavateli v době, kdy byl vedoucím lihovaru, při čemž cena odcizených věcí 2.000 Kč nepřesahovala. Rozsudek vylučuje kvalifikaci krádeže podle § 173 tr. z.; vyslovuje, že kvalifikace § 176 II b) je dána a že by subsidiárně přišla v úvahu kvalifikace podle § 176 II c) tr. z. Vedoucího lihovaru je však pokládati za hospodářského úředníka, neboť k zaměstnání takovému je třeba odborného vzdělání teoretického a technických vědomostí. Že je obžalovaný má, plyne i z údaje četnického oznámení. Osobu s takovou kvalifikací nelze podřaditi pod pojem osoby služebné ve smyslu § 176 II b) tr. z., tím méně pod pojem živnostníka, nádeníka a učně ve smyslu § 176 II c) tr. zák. Zbývá tu pouze kvalifikace krádeže podle ceny odcizené věci a poněvadž podle zjištění rozsudku cena obžalovaným odcizeného lihu a žita nepřesahuje 2.000 Kč, jde jen o přestupek podle § 460 tr. z. Bylo proto obžalovaného uznati vinným jen přestupkem krádeže podle § 460 tr. z. a podle téhož zákonného ustanovení ho odsouditi k přiměřenému trestu. Pro použití vyšší sazby podle § 4 odst. 1 zákona čís. 31/1929 nebylo zjištěno žádného podkladu.

Čís. 5213.

Předpisy § 15 odst. 2 a 3 zákona o ochraně cti nebylo stanoveno pořadí uvnitř každé z obou skupin, takže osoby uvedené v téže skupině jsou oprávněny k podání soukromé žaloby vedle sebe.

(Rozh. ze dne 4. února 1935, Zm I 1021/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního jako kmetského soudu v Praze ze dne 25. července 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 4 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 ve znění vyhl. čís. 145/33 sb. z. a n.

D ů v o d y :

Zmateční stížnosti opírající se o důvod zmatečnosti čís. 9c) § 281 tr. z. nelze přiznati oprávněnost. S hlediska tohoto zmatku vytýká ob-